

oprávněn vymáhati přikázanou mu pohledávku jak mimo soud, tak i na soudě, a to vlastním jménem, avšak na účet povinného (rozh. č. 5169 a 15390 Sb. n. s.). Vymáhá-li tudíž vymáhající věřitel pohledávku dlužníkovu přikázanou mu k vybrání, nejedná jako nový, samostatný právní podmět, odlišný od povinného, nýbrž uplatňuje tím vpravdě nárok dlužníkův. Z toho však plyne, že proti žalobě vymáhajícího věřitele nemůže poddlužník vznést námitky z jeho právního poměru k vymáhajícímu věřiteli, a zejména nemůže proti takové žalobě vymáhajícího věřitele namítati započtením pohledávku, jež mu přísluší proti vymáhajícímu věřiteli, neboť vzájemnost nároků — jinak stejnorodých a dospělých —, která podle § 1438 obč. zák. jest nezbytným předpokladem započtení, jest v tomto případě jen zdánlivá, ježto vpravdě jde o pohledávku povinného vůči poddlužníku na jedné a o pohledávku poddlužníka proti vymáhajícímu věřiteli na druhé straně. Stejně tak nemohl by vymáhající věřitel proti žalobě poddlužníkově započtením namítati pohledávku, kterou uplatňuje podle § 308 ex. ř. sice vlastním jménem, ale na účet dlužníkův.

Čís. 15855.

Nepřípustnost odpůrcí žaloby proti dlužníkovi odporovatelovu o to, aby byl jako vlastník nemovitosti uznán povinným trpěti vklad knihovní přednosti vykonatelné pohledávky odporovatelovy před zástavním právem, které bylo vloženo pro pohledávku zástavního věřitele zároveň žalovaného odpůrcí žalobou. K této nepřípustnosti jest přihlédnouti i bez námítky.

(Rozh. ze dne 25. února 1937, Rv I 1981/35.)

Žalobce se domáhá výroku, aby bylo uznáno právem, že žalovaný Matěj B. je povinen trpěti, a) aby zástavní právo zapsané pro něho na nemovitosti (zároveň) žalovaného Václava B-a bylo převedeno na žalobce ve prospěch jeho vykonatelné pohledávky a b) aby byla vložena knihovní přednost pohledávky žalobcovy před uvedeným zástavním právem Matěje B-a. Tvrdí, že k vkladu zástavního práva pro žalovaného Matěje B-a došlo v úmyslu zkrátiti věřitele žalovaného Václava B-a a že spolužalovaný Matěj B. o tomto zkracovacím úmyslu Václava B-a věděl, po případě musil věděti. Prv ý s o u d uznal podle žaloby. O d v o l a c í s o u d zamítl žalobu proti Václavu B-ovi a uznal Matěje B-a povinným trpěti, aby žalobce v pořadí zástavního práva zajištěného pro jeho pohledávku a z této pohledávky uspokojil své vykonatelné pohledávky, potvrdiv jinak stran tohoto žalovaného rozsudek prvního soudu.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání žalobcovu do rozsudku odvolacího soudu, pokud jím byla zamítnuta žaloba podaná proti Václavu B-ovi.

D ů v o d y:

Václav B. jest dlužníkem žalobcovým a jest přisvědčiti odvolacímu soudu, že odpůrcí žaloba nemůže v souzeném případě směřovati proti dlužníkovi. Podle § 13 odp. ř. jest odpůrcem odporovatelovým přede-

vším dlužníkův spolusmluvník. Dlužník jako takový nemůže býti odpůrcem odporovatelovým, leč stal-li se dlužník dědicem nebo právním nástupcem odpůrce odporovatelova, nebo odvozuje-li své právo od původního zavázaného (§ 12, odst. 2 a 3, odp. ř.; rozh. č. 9445 Sb. n. s.). Ježto v souzené věci nejde o tyto případy, jest odpůrčí žaloba proti Václavu B. nepřípustná. Žalobce nemá ani právního zájmu na tom, aby Václav B. spolu s Matějem B. byl uznán povinným trpěti, aby žalobkyně v pořadí zástavního práva zajištěného pro pohledávku žalovaného Matěje B. uspokojila své vykonatelné pohledávky, poněvadž účinek ten, jehož jedině se může domáhati podle § 14 odp. ř., může býti plnou měrou přivoděn již na základě vykonatelného soudního výroku proti Matěji B., i když Václav B. nebude uznán povinným jej trpěti. Nejde tudíž, pokud žaloba směřuje jen proti Václavu B., jen o nedostatek právního zájmu, nedostatek pasivní legitimace, nýbrž též o nepřípustnost žaloby stanovenou velicím předpisem, a k těmto nedostatkům žaloby bylo přihlížeti, i když žalovaným Václavem B. nebyly namítány již v řízení v první stolici, nýbrž teprve v odvolání.

Čís. 15856.

Na jakou dobu lze přisouditi poškozenému (kovářskému učni) důchod za ztrátu výdělečné činnosti.

(Rozh. ze dne 25. února 1937, Rv I 1427/36.)

Žalobce, kovářský učeň, se na žalovaných domáhá z důvodu úrazu, za nějž jsou odpovědni, mimo jiné placení doživotní renty. První soud přisoudil žalobci měsíční rentu od 1. listopadu 1936 »do stáří 65 let resp. doživotně« a v důvodech svého rozsudku uvedl, že renta byla přisouzena do 65 let žalobcova věku proto, že do tohoto stáří kováři pracují. Odvolací soud k tomu připojil, že jen do té doby pravidelně trvá pracovní způsobilost u lidí konajících těžké práce.

Nejvyšší soud, nevyhověv dovolání, uvedl v otázce, o niž tu jde, v

d ů v o d e c h :

Žalobce brojí proti časovému omezení placení renty a dovozuje, že prý jest zjištěno znaleckým posudkem, že jest doživotním invalidou, že by mohl provoz své živnosti udržeti i po 65. roku svého věku v neztenčeném rozsahu až do své smrti pomocnými silami a že takové časové omezení renty odporuje i »primitivnímu citění právnímu«. Uvádí však sám opětovně a případně, že při náhradě škody poskytnutím renty jest míti zřetel na obyčejný a normální běh věci. A právě proto při takových povoláních, jejichž vykonávání je spojeno s velkou tělesnou námahou, jako je tomu i při řemesle kovářském, bývá pracovní a výdělková schopnost v 65. roce věku obyčejně již zcela nepatrná, jestliže už vůbec ne-